

Жътварки на постатъ прекършили снага
 Чевръсто сърпове повели сж въ ржка,
 А спретнатъ драгоманъ вий съ вителя вързони —
 И въ угледни кръсци нарасватъ тежки снопи.
 Задъ тѣхъ поравенъ пжтъ нататѣкъ криволи,
 По него мудро се извиватъ редъ коли,
 Отозвайки плода къмъ равнитѣ хармани . . .

Есенната картина е свързана съ най-веселата работа — сжщински празникъ презъ това годишно време — гроздоберѣтъ, а зимната — съ праздуване най-голѣмата радостъ въ една кжща: —

лки и лѣснати сахани по полицитѣ и пр., описва външния изгледъ на Каменградъ — привѣтливъ и гостопріеменъ, — рисува портрета на българина, отъ образа на които вѣе бодростъ и мжжествена сила, омайния ликъ на българката и пѣстрата, шумна гледка на сбора съ живописнитѣ образи на живия евреинъ, на габровчанина, който седи неподвижно съ часове, групата играещи деца, живата сцена на хорото съ гайдара и тжпанаря и пр.

Но Славейковъ не се задоволява само съ

с. Бѣла-Черква

Трапеза на витло е въ стаята посрѣдъ
 Извита — и седятъ, тѣй както му е редъ,
 Предъ нея: попѣтъ, кумъ, кума и стари свати,
 По нихъ и цѣлий родъ . . . Тѣмъ две калини млади
 Поднасятъ госби; самъ на челото съ червенъ
 Перникъ, обхожда ги напетий младоженъ
 И съ бѣклица въ ржка честити гости кани . . .
 А права тамъ стои, въвъ свилени премѣни,
 Неотсрамената невяста, съ витъ и свитъ
 Надъ челото венецъ и съ було ликъ прикритъ,
 Напѣватъ се свирци тамъ въ кжта острани
 И зѣпатъ ги деца, край тѣхъ на купъ стѣпени . . .

Пакъ въ Кървава пѣсенъ Славейковъ ни рисува майсторски обстановката въ една градска българска кжща — съ буйния оджакъ, съ замѣждѣли свѣтилници срѣдъ стаята, съ таре-

общи поетични характеристики на българина. Въ лицето на Дивисила, Войводата, Младена, Попъ Матея, Вела, Хашлака (Кървава пѣсенъ) както и на Ралица, Бойко, Райка и пр. той изобразява редица негови типични представители. Така напр. Дивисилъ най-добре изразява способността на българина да се съсрѣдоточава и вглжбява, неговата мждростъ — плодъ на дългъ житейски опитъ, прозорливостъта му и примирението му съ мисълъта, че безъ жертви, безъ беди не може да има сполука. Войводата представлява волята и мжжеството на нашия упоритъ и жилавъ народъ и неговия несдържанъ гнѣвъ противъ тиранитѣ, а Младенъ — най-ценното качество въ българина